

Решение № 60479

Номер 60479

Година 07.08.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 08.07

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от

Гергана Кузманова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440100579

по описа за

2019

година

Производството е образувано по искова молба на ** против **, в която се твърди от ищеца, че между [фирма] като Кредитор и ответника А. М. Г. като Кредитополучател е сключен Договор за стоков кредит **г., при спазване на разпоредбите на **. Подписвайки договора за стоков кредит, кредитополучателят е заявил, че му е предоставена своевременно преддоговорна информация по чл. 5 от З. и Общи условия с оглед вземане на информирано решение за сключване на Договора за кредит, както и че е запознат с Тарифата за лихвите, таксите и комисионите /Тарифата/, които Банката прилага по извършвани услуги на клиенти и заплаща такси съобразно същата. С подписването на Договора Кредитополучателят удостоверява, че е получил и приема Общи условия за същия, както и че те са неразделна част от Договора. Съгласно чл. 16 от Общите условия кредиторът има право да прехвърли на трето лице правата си по договора за кредит.

Твърди се също, че между [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] е сключен Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 29.9.2017 г. на основание чл. 99 от ЗЗД и Приложение № * към него от 12.01.2018 г., по силата на които вземането е прехвърлено в полза на [фирма] изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99 от ЗЗД за извършената продажба на вземането на 04.01.2018 г. от [фирма] посредством писмо с обратна разписка.

Съгласно Договора за стоков кредит ** г., Кредиторът е отпуснал на Кредитополучателя стоков кредит в размер на 915,53 лева за закупуване/заплащане на стоки и/или услуги, продавани от [фирма], както и за сключване чрез ** на застраховка с еднократна застрахователна премия. Сумата на кредита, предоставена за закупуването на стоките и/или услугите, се усвоява еднократно, безкасово по сметка на Търговеца [фирма], а сумата, предоставена за финансирането на застраховката, се усвоява еднократно, безкасово по сметка, посочена от Застрахователите. Кредитът е следвало да бъде върнат на 14 месечни вноски, включващи главница и договорна лихва, 13 от които в размер на 83,06 лева, а остатъкът в размер на 55,81 лв. се дължи с последната вноска, съгласно погасителния план. След приспадане на извършени от кредитополучателя плащания, дължимата към настоящия момент главница е 791,72 лв.

В чл. 6 от процесния Договор за стоков кредит страните са уговорили фиксиран лихвен процент, който към датата на сключване на договора е 40,35% годишно или 0,1121% на ден. Видно от подаденото Заявление за издаване на заповед за изпълнение, начислената и непогасена договорна лихва за

периода от 07.04.2017 г. до 09.03.2018 г. е в размер на 27,01 лева.

Ищецът твърди, че е подад заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за дължимите суми и такава е издадена по ч.гр.д.№*г. на РС*. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника чрез залепване на уведомление, поради което и съобразно дадените му указания предявява настоящия иск за установяване на вземането си по издадената заповед за изпълнение.

Моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца следните суми: 791,72 лева главница; 212,04 лева договорна лихва за периода от 07.04.2017 г. до 12.01.2018 г.; лихва за забава /мораторна лихва/ върху непогасената главница, в размер на 27,01 лева за периода от 01.07.2017 г. - датата на настъпване на забавата до датата на подаване на заявлението — 09.03.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира и за разноските в настоящото и в заповедното производство.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника чрез назначеният му особен представител адв.Л. С., с който оспорва иска. Твърди, че липсва на активна процесуална легитимация на дружеството-ищец както за депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, така и за предявяване на установителните исковете в настоящото производство. От представените документи не се установява да е настъпил транслативният ефект на прехвърлянето на процесното вземане или поне противопоставимостта на извършеното прехвърляне спрямо ответника. Липсва уведомление по реда на чл.99, ал.4 вр. с ал.3 от ЗЗД до лицето-длъжник за извършеното прехвърляне на вземане. Въпреки изложеното в първоначалната искова молба, че такова е връчено с обратна разписка на кредитополучателя на 04.01.2018 г., същото не се установява по надлежния ред, като липсват каквито и да било писмени доказателства в тази насока. Такива едва ли и би могло да бъдат ангажирани, след като ищецът представя Приемо-предавателен протокол от 12.01.2018 г. с който е индивидуализирано (по смисъла на чл.1.1. и чл.1.6. от Р. договор за покупко-продажба на вземания от 29.09.2017 г.) прехвърленото вземане в полза на Цесионера и настоящ ищец, и с който се установява „датата на прехвърляне“ по см. на чл.1.2. от Р. договор. В този смисъл, дори да има изпратено и получено на 04.01.2018 г. от ответника уведомление, същото няма правно сила и не е произвело действие спрямо него, т.к. същото е било преждевременно изпратено - преди извършване на прехвърлянето на вземането.

Представеното с исковата молба Уведомление, изготвено и подписано от юрисконсулта на ищеца по силата на пълномощно от 11.09.2018 г., няма правно действие по отношение на лицето, за чийто особен представител е назначен. Същото е извършено в нарушение на предвиденото в чл.6.4. от Р. договор. Наред с това, разпоредбата на чл.99, ал-4 вр. с ал.3 ЗЗД императивно изисква предишният кредитор и Цедент да съобщи на длъжника прехвърлянето, като прехвърлянето има действие спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Съдебната практика приема, че това може да бъде извършено и с връчването на исковата молба, но в случая с нея е представено Уведомление за прехвърляне на вземането от името на Цесионера, а не от името на Цедента и предишен кредитор на лицето, за чийто особен представител съм назначен.

Нито в първоначалната искова молба, нито в допълнителната молба има твърдения относно извършени от ответника плащания по договора за стоков кредит. Не става ясно как тогава е формирана главницата, при условие че не е представена информация дали има извършени погашения, на кои дати и в какъв размер. Няма и справки за изчисляване на отделните вземания. Не е представена и справка (или извлечение) за извършеното безкасово плащане в изпълнение на чл.3 от Договора за стоков кредит №* г. Не на последно място, към исковата молба е представен Договор за стоков кредит №* г., но същия не е в цялост - липсват стр.3, 4, 5, 13 и 14 от него, което съществено пречи на възможността му да се запознае със съществени клаузи, свързани с договора.

Няма представени доказателства по делото, установяващи усвояването на кредитното задължение от страна на ответника, няма и данни относно изпълнението на задълженията на първоначалния кредитор съгласно чл.3 от Договора за стоков кредит * г. Представеният касов Б. установява извършеното от ответника плащане с кредитна карта, но нищо повече. Няма данни относно издаването на тази карта и/или предоставянето ѝ на ответника. Няма представени доказателства същата да е обвързана с Договора за стоков кредит и да е издадена в изпълнение на задълженията на Банката.

На следващо място, не се установява от представените към исковата молба доказателства да е било извършено надлежно обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Не са представени данни за изпращане на покана за обявяване на предсрочна изискуемост и за нейното връчване на ответника. Не се установява към датата на изпращане на покана за обявяване на предсрочна изискуемост да са били налице предпоставките за това съгласно чл.12.1. от Общите условия (ОУ) за договори за стокови кредити на **. В този смисъл правя възражение за неприложимост на клаузите на чл.12.1. и чл.13 от ОУ, предвиждаща автоматичното настъпване на предсрочна изискуемост на формираното

кредитно задължение в посочените в ОУ случаи. Съгласно т. 18 от ТР №** г. на ОСГТК при вземане, произтичащо от договор за банков кредит (с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника), вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. Считам, че с приложените към исковата молба писмени доказателства не се установява надлежното обявяване на предсрочната изискуемост, поради което и искът е предсрочно предявен. Освен така изложеното, липсват данни на кредитополучателя да е даден и срок за доброволно изпълнение. Така посочените пороци водят до извода за липса на надлежно обявена предсрочна изискуемост на кредитното задължение. Съобразявайки установяващата се от ищеца фактическа съвкупност, както и императивната уредба, визирана в разпоредбите на чл.63, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.75, ал.1 и ал.2, предл.2 от ЗЗД, чл.430, ал.1 и ал.2 от ТЗ и особено чл.20а, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.20а, ал.2 от ЗЗД, както и клаузите на ОУ, от страна на кредитополучателя е налице точно и в срок изпълнение на всички задължения, съгласно условията и начините, определени с представените ОУ (и въпреки възраженията за тяхната частична неприложимост, които изложихме по-горе). Предвид направените възражения, както и с оглед на липсата на установеност относно дължимостта на общия размер на главница и определените договорни лихви по отпуснатия кредит, изискуеми към неизвестна дата, счита за недоказано, че е налице пряко и пълно неизпълнение на посочените задължения от ответника, в качеството му на кредитополучател по посочения Договор за стоков кредит №* г. Напротив, съобразявайки разпоредбите на чл.20, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.63, ал.1, предл. последно от ЗЗД, съответно при специалната уредба, визирана в чл.430, ал.1, предл.2 от ТЗ, във връзка с чл.302, ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.288, ал.1 от ТЗ и чл.9, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.20а, ал.1 от ЗЗД, счита че поведението на кредитора (и на първоначалния, и на последващия) е в грубо противоречие, както с коментираните, относими законови норми, така и с пряко уговореното между страните съгласно приложените ОУ (ако същите са приложими). В тази насока, при евентуално установени обстоятелства досежно неправилност и незаконосъобразност на извършени от тях погашения на дълга с изплатените от ответника вноски, резултатиращи в неправилно изчисляване на което и да е от дължимите периодични погасителни плащания, както и за прихващане на платени от него парични суми за погасяването на таксите или другите допълнителни задължения по кредита, за служебно прихващане на някакви платени от него суми, за погасяването на лихвите и главницата по кредита, срещу дължими такси и разноски, във връзка с управлението на кредита, в съответствие е разпоредбите на чл.69, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.76, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.76, ал.3 от ЗЗД, и имайки предвид уредбата на чл.303а, ал.3 от ТЗ, във вр. с чл.286, ал.1 от ТЗ и чл.430 от ТЗ, във вр. с чл.288, ал.1, предл.1 от ТЗ, счита, че претендираните пряко от страна на ищеца парични престации се явяват необосновани и недължими в така претендираните размери нито към момента на твърдяното обявяване на кредита за предсрочно изискуем, нито към момента на депозирането на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, още по-малко към момента на депозиране на установителния иск по чл.422 от ГПК (ако се приеме, естествено, че същият е в срок). С оглед всичко посочено, счита че искът е неоснователен.

В с.з. ищецът не изпраща представител. Поддържа иска с писмено становище чрез пълномощника си Ю.Б..

Ответникът р.пр. не се явява, вместо него назначеният му особен представител оспорва иска.

Съдът, след преценка на изложеното от страните в исковата молба и отговора, на становищата им в съдебно заседание и като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № *г. по описа на ПРС, V бр. състав, вземанията по настоящото производство съответстват на тези по заповедта за изпълнение. Тя е връчена редовно при условията на чл. 47, ал.5, вр. с ал. 1 ГПК, а искът, по който е образуван настоящият процес е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал.1 ГПК., поради което съдът приема, че искът е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

От представения по делото Договор за стоков кредит № *г. между ответника и [фирма], се установява наличието на съглашение за предоставяне на парична сума в размер на общо 1399 лв. ., платими ведно с лихви в общ размер на 735,29лв. на 14 месечни погасителни вноски в размер на 96,78лв. всяка за закупуване на стока от магазин [фирма], както и еднократна застраховка в размер на 188,43лв.. Плащането на цената на търговеца се установява по категоричен начин от представения по делото фискален Б. за закупуване на описаната в договора стока. Ответникът не оспорва, че е сключил договора, както и че е получил вещта, за която му е предоставен кредита. Към договора е приложен погасителен план, също подписан от ответника, в който са посочени всички

дължими суми, разбити по пера, в т.ч. ГПР, размер на лихвата, падежни дати и размер на всяка вноски.

С посочените писмени доказателства ищецът установи наличието на валидно облигационно правоотношение между ответника и първоначалния кредитор [фирма]. Последният е изправна страна, предвид предоставяне на уговорената парична сума за закупуване на стоките, които са получени. Спазена е предвидената в чл.240, ал.2 ЗЗД форма на уговорката за лихви, поради което следва да се приеме, че същата е действителна и валидно е обвързала кредитополучателя. Вземанията са станали изискуеми на краен падеж 28.04.2019г.-датата на последната погасителна вноски., до когато е следвало да бъдат погасени.

Ответникът, който носи тежестта да установи изпълнение на задължението си за връщане на заетата сума в пълен размер, ведно с лихвите, не ангажира такива доказателства. Напротив, от неоспореното заключение на вещото лице се установи, че по кредита са направени погасителни вноски в общ размер на 173,22лв, с които са погасени главница в размер на 123,81лв., договорна лихва в размер на 48,78лв. и 0,63лв.-лихви за забава.Вещото лице дава заключение, че непогасените суми по кредита са следните: 791,72лв.-главница, 171,28лв.-договорна лихва и 23,92лв.- лихва за забава до датата на подаване на заявлението-09.03.2018г.

Установи се по делото също, че между [фирма] и [фирма] е сключен Рамков договор за цесия от 29.09.2017 г. , като в Приложение №* към него от 12.01.2018г. фигурира вземането към ответника по процесния договор за кредит договор за цесия. Възможността кредитополучателя да прехвърли вземането си по договора за кредит на трето лице е предвидена изрично в чл. 16 от Общите условия, за което е налице изрично съгласие на насрещната страна, дадено с подписване на договора.

Съобразно чл. 1.1 от договора за цесия, цесионерът е придобил вземанията за главници, ведно с натрупаните към момента на прехвърлянето лихви, привилегии и обезпечения. Ищецът е кредитор на ответника относно непогасените задължения по договора за кредит.

По делото е прието уведомително писмо / л.6/ от цедента [фирма], съгл. чл. 99, ал. 3 ЗЗД, чрез упълномощения за това цесионер /л.20/ за извършената цесия, адресирано до длъжника, , което няма данни да е изпратено и получено от длъжника. Поради това съдът приема, че ответникът е надлежно уведомен за цесията с връчване на препис от исковата молба и доказателствата по настоящото дело, с което прехвърлянето на вземането е породило действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД . Като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, извършеното по този начин уведомление следва да бъде съобразено от съда по силата на чл. 235, ал. 3 ГПК /трайна и непротиворечива съдебна практика Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на, II т. о. на ВКС, Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 78 от 09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о./ . С оглед горното, ищецът е титуляр на вземанията и надлежен кредитор.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че ищецът доказва в кумулативност - наличието на сключен договор за стоков кредит, валиден договор за цесия между стария и новия кредитор, по силата на който цесионерът-ищец е придобил изискуемите процесни вземания за главница, договорна възнаградителна лихва и обезщетение за забава, както и, че длъжникът е уведомен за цесията., поради което искът е доказан по основание.

Относно размера, искът следва да бъде уважен за сумите, установени от заключението на вещото лице- а именно в пълния претендиран размер на главницата 791,72лв., а за договорна и законна лихва- частично- до размер на 171,28лв.договорна лихва за периода 07.04.2017г. до 12.01.2018г. и до размер на 23,92лв. законна лихва за периода 01.07.2017г. до 09.03.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението -09.03.2018г. до окончателното изплащане.

За разликата над 171,28лв. до претендирания размер от 212,24лв. и за разликата над 23,92лв. до претендирания размер от 27,01лв. искът за договорна и законна лихва следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото ще следва ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски в на стоящото производство в размер на 981,21лв. и в заповедното производство в размер на 215,29лв., съобразно уважената част от иска.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по отношение на А. М. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], че същият дължи на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Р. Г. А. и Т. Я. К. сумата от 791,72 лв.-главница, договорна лихва в размер на 171,28лв. за периода 07.04.2017г. до 12.01.2018г. и законна лихва в размер на 23,92лв. за периода

01.07.2017г. до 09.03.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението -09.03.2018г. до окончателното изплащане, за които суми по ч.гр.д.№582/2018г. по описа на РС-П. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

ОТХВЪРЛЯ иска в частта разликата над 171,28лв. до претендирания размер от 212,24лв. – договорна лихва за периода 07.04.2017г. до 12.01.2018г. и в частта за разликата над 23,92лв. до претендирания размер от 27,01лв. законна лихва за периода 01.07.2017г. до 09.03.2018г., като неоснователен.

ОСЪЖДА А. М. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място] да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Р. Г. А. и Т. Я. К. разноски по водене на настоящото дело в размер на 981,21лв. и разноски в заповедното производство в размер на 215,39 лв., съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: